

EESTI SKOUT

Väljaandja: Eesti Skoutide Maleva Päästaap.

Vastutav toimetaja:

K. Treffner.

Päätoimetaja:

J. Tederson.

Toimetus: H. Hamer, E. Jõgi, R. Kõiv, H. Roos.

Nr. 2. 1925. a.

V. aastakäik.

Eesti esitajad Daanis III Üleilmsel Skoutide Kongressil.

III üleilmne skoutide kongress peeti Jamboreega 1924. a. Daanis; ta ajaks oli määratud Jamboree teisel nädalal kolm päeva.

Meie, Eesti kolm esitajat (hra Rautsmann, nskm. Tulven ja mina),

jõudsimme kongressi teiseks koosolekuks Kopenhaageni. Olime väsinud merireisust, samuti tüütavast laeva ärasõidu ootamisest Tallinnas, millele kibe teadmine, et teised rahvusvahelises Jamboree laagris juba lõbusalt sõprusi loovad, nende hulgas ka meie skm. Paalman, kaaslaseks oli — nii jõudsimme 18. aug. keskpäeval Kopenhaageni sadamasse. Astusime „Sakala“ laelt lootsi paati, keda signaalidega kohale kutsuti, ja nii olime siis võõral pinnal. Vähene ärevus sundis unustama väsimuse ja võõraste vastuvõtlikkus oli juba siin silmapaistev. Kahjatseti, et hiljaks oleme jäänud ja teatati, et ikkagi Daani on võitnud kõieveo Ameerika vastu. Ka meie juubeldasime — eurooplastena.

Eesti esitajad Jamboreel ja Kongressil Daanis 1924. a. Skm. J. Tederson, nskm. R. Tulven, hra B. Rautsmann ja skm. H. Paalman, Eesti konsuli jahil.

SISU: Eesti esitajad Daanis III Üleilmsel Skoutide Kongressil. / III Üleilmse Skoutide Kongressi resolutsioonid. / II Üleilmne Skoutide Jamboree Kopenhaagenis 1924. / I Üleilmne Guideide Konverents ja laager. / „Maruse Voolu“ kangeline. / III Üleilmseline Eesti Skoutide Kongress. / Teated. / Kuulutused.

Tollipunktis paluti oodata, kuni meie järele tuli autos keegi härra, osutudes Eesti konsulina Kopenhaagenis. Ta viis meid oma poole korterisse; ent üllatus oli suur: arvasime tundvat maavärisemist, sest nelja- või viiekordne maja hõljus ja kõikus, sundides meid peaaegu vaaruma. Alles teisel päeval pääle tugevat und, mida ei seganud enam õõtsumine ega soolased merivee piisad, saime sellest merisõidu tagajärjest lahti.

Pääle einet ruttasime kongressile, kuhu väheste sekelduste järele sisse pääsesime. Leidsime säält skm. H. Paalmanni suure kaares asetatud laua taga istumas, ja hulk vanemaid skoutide tegelasi, kelledest paljud piltide järele tuttavad. Nii istus juhatuslauas üks vana mees lihtsas skoudi vormis — skoutide isa ja asutaja Baden-Powell, teine tuntud nägu oli Rahvusvahelise Büroo juhi M. Martini oma, ja veel palju teisi.

Olime Daani päälinna — Kopenhaageni — südames: linna nõukogu koosoleku saalis. Ei suuda kirjeldada kõike, mida näha oli, ei suuda ka kongressi tööd ja käiku kirjeldada. Palju ilusat, huvitavat, omapärast oli säääl näha. Viibides koosolekutel, tuli tihti mõttesse, et olen siin ilmaaegne: vanemad isikud peavad siia tulema, et oma sugustega mõtteid vahetada. Meie osa oli aga päält kuulata ka säääl, kus oleks tarvilik olnud kaasa rääkida (Vene ja väikerahvaste skoutide küsimused.) Õppisime säääl aga mitmeidki tarkusi.

Omas kirjelduses pean ilmingimata peatama ka linna kirjelduse juures, sest ilma selleta on võimata arusaada, kuidas möödusid need 12 päeva, mis säääl viibisime.

Kopenhaagen, teisiti „Põhjamaade Pariis“ ehk ka „Iusate tornide linn,“ mahutab 670.000 elanikku. Ajalugu nimetab teda juba 1043. aastal. Ta on kogu Daanimaa nii ametlikuks kui ka kaubanduslikuks, samuti teaduslikuks-vaimliseks keskpunktiks. Oma ilusa korra ja hulga kunstikogudega, mis jalutuskohtades, rahvaaedades, era- ja rahvamuuseumides asetatud, tõmbab ta endale iseäralist tähelepanu. Meie imestuse osaliseks said aga tänavad (ja maanteed maal), mis valatud asfaldist ehk sillutatud tasaste kividega, läikides nagu poleeritud pind. Tänavad on jaotatud: jalg-, jalgratta-, tramm-, auto- ja ratsutamisteedeks, iga osa otstarbekohaselt sillutatuna. Iseäranis ilus on ratsutamisteel must muld ja trammi roobaste vahel roheline muru. Tänavaid piiravad 3—6 kordsed majad, mis õhtutel tulemeres otse uppumas. Tänavliikumine on tihe, jalgrattaid võib korraga sadandeid silmata. Sääljuures on autoõnnetused ja jalgratta kokkupõrked haruldane asi, mis tingitud korrapärastatud liikumisreeglitest.

Huvitava asutusena esineb rahvaaed „Tivoli.“ Sinna sisseastudes leiad end iga kümne sammu tagant ise ilmakaares: siin India tempel, säääl Venetsia, siis Konstantinoopoli mosheed, kus aset leidnud ühes kontsertsaal, teises restoraan, Hiina palvemajatüüpi teemaja, vanad Kreeka varemud ja Helvetsia mäed raudteedega. Õhtuti, kus see kõik tuledest säramas, võib siin tundideviisi lõbutseada. Kuid kell 12 on lõpp — aed suletakse.

Viibisime „Tivolis“ kaks kord: skoutide pidul (Spejder-festen) ja turistide õhtul. Esimesel puutusime kokku Kopenhaageni eestlastega, kus nendega sõprust sõlmisime, rääkides neile kodust ja kuuldes nende elust-olust.

Hiljem viibisime veel kord kõigi kodumaalastega koos — Daani Eesti seltsi „Eesti Kodu“ esimehe hra Rumesseni lahkkel kutsel. Ka see jääb mälestuses püsima, kuna võõral pinnal omade keskel viibides ja armsaid kodumaa laule laudes ühe armsama õhtu veetsime. Sääl teatati meile ka, et meie kallid kaasmaalased Daanis Eesti skoutlust toetada soovivad, milleks nad teatava summa iga kuu maksavad. Ühiselt nõu pidades otsustasid sellest toetusfondi luua Jamboreest osavõtjate sõidukuludeks. Ütlen veel kord suur tänu nii hra Rumessenile kui ka hra Triikmannile — asja korraldajatele, sest see ehk võimaldab nii mõnelgi kehvemal skoudil väljamaa skoute vaadata, mis muidu ainult unistusena oleks rinnus pesitsenud.

Ka meie konsulile Kopenhaagenis, hra Jacobsenile, ühes perekonnaga peame tänu ütleva nende lahke vastuvõtmise ja rikkaliku kostitamise eest. Oleksime ju ilma temata kogu aeg Kopenhaagenis ringi rännanud, nüüd aga andsid autosõidud meile võimaluse ka Daani maad ja maastikke, samuti teisi linnasi ja alevikke näha. Annetasime talle svastika aumärgi tänutäheks, teisiti öeldes: Eesti skoudid peavad tema lahkust tasuma, kui selleks kord võimalus avaneb.

Tagasi sõitsime üle Riia, a./l. „Warlingham'iga,“ kuhu Rootsisis, Helsingborgis, asusime. Mõned päevad teel, päev Riias, ja 3. sept. sõitsime kodumaale tagasi üle lõuna raja. **Sk. J. Tederson.**

III Üleilmse Skoutide Kongressi resolutsioonid.

Üleilmsel skoutide kongressil, arvu poolest kolmandal, mis peeti ühtlasi II üleilmse Jamboreega Daanis, võeti vastu hulk tähtsaid resolutsioone. Nendest peame ruumi puudusel 8 välja jätma, millede sisuks tänuavaldused Jamboree ja kongressi kordamineku kaasaitajatele. Ka ei saa nimetatud põhjusel kongressi käigust pikemalt avaldada, kuid tähtsam osa — kongressi töö otsekohesed tagajärjed, sisalduvad isegi järgnevates resolutsioonides.

Resolutsioonid:

9. Kongressil on väga hää meel näha Jamboreel esitatud 33 rahvust, ja ta palub saadikuid edasi anda oma maa skoutidele soojemaid tervitusi ja soovib neile kõige paremat edu.

10. Kongress avaldab soovi, et vahetataks skoutlisi trükiavaldusi, väljaarvatud need, mis omanduslise õigusega kaitstud. Sel vahetusel on lubatud tõlkimine ja klišeede tarvitamine kogu maailma skoutorganisatsioonidele. Veel enam — kongress sooviks, et kõikide tarvitamiseks trükitaks täieline kogu skout-muusikast, lauludest ja hüüetest.

11. Kongress tahaks, et kõik skoutide organisatsioonid läbi kaaluks, kas on soovitav, et rühmad endile valiksid kaitsja (Patron) aja-

loo tähtsamate isikute seast, mis edendaks noorte kodanlist kasvatust ühenduses kõige kõrgema inimideaaliga, nii nagu sellest iga rahvus on aru saanud ja seda realiseerinud.

12. Kongress soovib, et kõigis maades, kus skoutlus organiseeritud, hoolitsetaks selle eest, et skout-nime, -vormi ja -märke ebakohaselt ja säädusvastaselt ei tarvitataks ja et ei katsutaks väljaspool avalikku skoutide tegevust ärakasutada rahva huvi skoutluse vastu.

13. Kongress nõuab, et iga riigi skoutliikumise juhid, enne kui nad nõusoleku avaldavad mõnes võõras riigis avaliku kõnega esineda või kirjutada skoutluse, ta põhimõtete ja meetodide üle, end informeeriks liikumisega selles riigis, et ei tuleks ette igasuguseid raskusi ja hõõrumisi.

14. Kongress kinnitab, et skoutliikumine mitmeilmeline on: rahvusline, rahvusvaheline ja universaalne: ta tahab anda oma rahvale ja kogu maailmale kehaliselt, hingeliselt ja vaimliselt tugevat noortsugu.

Liikumine on rahvusline, sest ta kasvatab rahvale kasulikke ja terveid kodanikke.

Ta on rahvusvaheline, sest ta ei tunne rahvuslisi vahesid sõbralikul skoutlisel läbikäimisel.

Skoutlus on universaalne, sest ta nõuab vendlust kõikide skoutide vahel, rahvuse, klassi ja usu päälle vaatamata.

Skoutliikumine ei taha vähendada, vastuoksa — ta püüab süvendada iga oma liikme usulist tunnet. Skoutide säädus nõuab, et iga skout usuks oma usutunnistuse järele ning liikumise põhimõtted keelavad igasuguse usu propageerimise koondustel, kust osa võtavad mitmet usku skoudid.

15. Kongress, pärast Rahvaste Liidu esitaja Dr. Nitobè kõnet, palub Rahvusvahelist Bürood läbiharutada skoudide, guideide ja üldse noorte organisatsioonide võimalusi ühendusse astuda Rahvaste Liidu Sekretariaadi Nõuandva Komiteega, et väljatöötada ühine kaastöötamise kava.

16. Kongress kinnitab ja teadustab uuesti, et skoutliikumine militaristlik ei ole. Liikumise sihiks ja iduks on arendada rahvusvahelist kooskõla ja häätatlikkuse vaimu.

17. Kongress, arvestades Skoutide Rahvusvahelise Büroo eesmärgiga, teatab, et skoutliste organisatsioonide Liitu sisseastumise palveid mitte üksi väga lahkelt vastu ei võeta, vaid et nad isegi väga soovitud on. Kuid arvestades liikumise üksmeelsust kogu ilmas ja skoutide vendluse tunnustamist rahvuse, usu ja klassi vahest hoolimata leiab kongress, et vastuvõtmine peab sündima teatavate tingimistega.

Kongress soovib, et Rahvusvaheline Komitee palvele vastates päälle hariliku nõudmise veel iseäraldi rõhku paneks, et:

a) maades, kus rohkem, kui üks organisatsioon, need sõbraliku ja leplikku vahekorra jalule seaks, mis põhjeneb ühise skoutidee äratundmisel.

b) riigi skoutorganisatsioonidesse noori vastu ei võeta rahvuse, usu või poliitika pärast.

II Üleilmne Skoutide Jamboree Kopenhaagenis 1924.

(Järg.)

Vabaõhu teater. Kui Draamateater sellega meie laulupeo ajal suurt kõmu tegi, miks siis ei teinud seda jamboree. Võistluse programmis oli ettenähtud rahvuste 15-minutilised ülesastumised. Looduse poolt ütle mata kenas kohas, mäe küljel, laudlaval, vabas õhus kandsid ette ameeriklased oma huvitava indiaanlas-stseeni. Esmalt sammub lavale üks päalik. Ta laulab midagi ja lööb kummaliselt põrisevat trummi. Tema juure sammub varsti teine, kolmas. Mono-toonse takti all ilmuvad punanahad üksikult kummaliselt keerutades lavale. Ikka ja ikka tuleb neid juure. Kära läheb suuremaks ja... vaikib äkki. Kõlab juhi vägev laul ning siis langevad kõik maha. Täidetakse usukombeid. Siis kõlavad ergutavalt metsikud hüüded, trummid põrisevad ja terve indiaanlaspere kaob pikkamisi lavalt. 20.000-line rahvas vaatas hinge kinnipidades seda. Ja siis algas plaksutamine, mille sarnast pole enam näinud. Ameerika oli korda saatnud hiilgenumbri.

Samal laval astusid ülesse hästi ettevalmistatult Helveetsia pojad oma mägestikuriietes. Daanlased koguni hobustel ja ka rahvariietes, jne.

„Chiefi“ tervitamine ja paraad. Terve jamboree nädala algus ja tööd tehti kõik ettevalmistustena suurtele sündmustele, mis alles nädala lõpul toimetused. 15. augustil hommikul kogus juba iga riigi esitaja oma lipuga jaama vastuvõtma maailma skoutide asutajat ja Peavanemat Sir Robert Baden-Powell'i (loe: Beiden-Pauell). Rong tormas ette, välja astus Inglise ohvitseride ja Daani admiraali saatel „Juht“, ehk laagris nimetatult „The Chief“ (loe: Tschief). Vanaks on ta juba läinud, nagu kortsus, kuid üks asi on elav: tema silmade sära. Kaasas on tal ka guide'ide peavanem Lady Baden-Povell, hundipoe-gade vanahunt — 12-aastane poeg Peeter ja kaks tütart. Need on isikud, kes on tõelised skoudid.

Peale lõunat pidi ta tervele laagri-le esinema. Iga hää asi tuleb aga pikkamisi ja nii ka tema. Ennem viibisime suure kärsitusega ujumislõpuvõistlusel toredas Helgolandis basseinis. See oli jälle üks asi, mis puudub Eestis.

Alles siis, kui juba pimedaks hakkas minema ja terve laagriaeg kestnud ilus ilm muutus, liikusime rõõmsalt põksuva südamega Kopenhaageni suurele staadionile. Vihma valas kui oavarrest, kuid ta ei suutnud pühkida rõõmust naeratust skoudi huultelt. Tähestiku järgi asetuse ritta staadioni ees. Minu ees seisis Egyptus ja taga Soome. Kahju, et meid polnud rohkem. Olla ainuüksi Eesti esitajaks suurel rahvaste paraadil on siiski parem kui mitteolemine. Punkt kell 17 avanesid staadioni väravad ja mitmekordse orkestri helidel hakkas marssima lõbus noorte hulk, iga riigi vahel 10 sammu. Marsiti küll 14 skouti reas, kuid siiski tuli ruumist puudu. Staadioni aukohal aga seisis Baden-Powell rõõmsana, liigutatuna. Peatusime. Iga skoudi jalge

ees seisis kimp rohelisi oksa. Need võeti kätte ja momendil, mil sammus „Juht“ (arvan, et ka meie nimetame teda „Juhiks“) kõnetoolile, liikusime ka meie pühalikult, rohelised oksad kõrgel käes tema poole. Ütle mata hulk lippe ümbritsesid teda. Siis astus kõnetoolile ka ameerika „cheer-leader“ (hüüdude-juht) ja tema elustavate liigutustega hüüdsivad kõik skoudid lõketulel valmisharjutatud juhi hüüdu: „B-P. B-P, (loe: Bii-Pii) Baden-Powell! Baden-Powell! Chief, chief, chi-ef! Rah, rah, ra-h!“ Seda kisati ükskord, kisati teine ja veel kolmas kord. Ikka ei tahtnud ta vaikida. Viimaks sai ka tema mahti sõnadeks! Lühidalt tänas ta kõiki lugupidamisavalduse eest ja kahjatses, et ta meile oli vihma kaasa toonud ning käskis olla tänulik Daani rahvale ja eriti kopenhaagenlastele. Ja jälle kõlasid hüüded. Veel suuremaks muutusid nad, sest ka publik oli ta ära õppinud. Siis mindi kohtadele.

Algasid lõpuvõistlused jooksus ja kõieveos. Viimane oli eriliselt huvitav, sest võistlus peeti Euroopa ja Ameerika vahel, s. o. väikese Daani ja Ühendatud riikide skoutide vahel. Seisukord oli pinev. Kas suudab kaitsta väike Daani Euroopa au? Rahvuslippude all sammuvad meeskonnad kohtadele. Kõlab vile. Pooled on ühetugevused, kõis ei liigu paigastki. Aga siiski! Ameerika poisid lõövad kokkuma. Nende juhi ergutav hüüd ei aita. Üks teise järele kukuvad just viimased mehed. Daanlastel on osav süsteem. Nad seisavad paigal ja tirivad teisel lihtsalt nõõri käest. Nüüd on veel üks poolaeg. Vahe tikub aga pikaks venima. Applaus ei taha lõppeda. Jälle vile, sikutamise, viimaste meeste langemine ja — Euroopa au on kaitstud ja Daani on teist korda ilmameister kõieveos. Nüüd vast pääsesid skoutide ja publiku keelepaelad vallale. Ei suudetud end enam hoida. Tormati keskele, haarati õlgadele daanlased, ja rõõmustati ennenägemata viisil. Ka publik tungis juure ja surus võitjate käsa. Nii toimisid skoudid ja seda kõige ägedama vihma all, kuid: „skout on rõõmus ja ei heida iialgi meelt“.

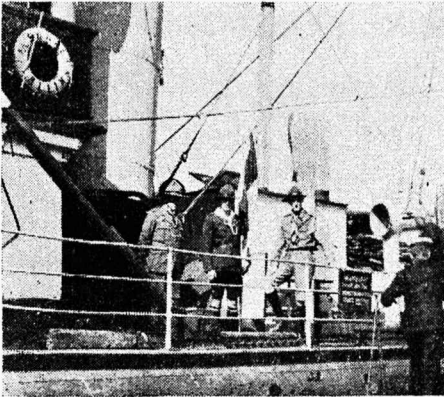
See oli jamboree suurpäev ja tõepoolest suur ka oma üllatustega, sest laagriminejad leidsid laagri-välja asemel järve eest. Kõik oli vihm oma külma kaissu võtnud.

Baden-Powell laagris. Eelviimsel päeval oli laager täis elu. Igaüks tahtis näha „Juhti“, talle näidata oma riiki, oma laagert. Igalpool tervitati teda kõige paremini. Ka meie saadikute laagrisse ilmus ta ja leidis igale ühele rõõmsa käepigistuse ja hää sõna. Laagris kanti teda õlgadel, kingiti mälestusi, võeti talt autograafisi, tehti ülesvõtteid, jne. Väikene hundu annetas talle tootemi juures jamboree märgi.

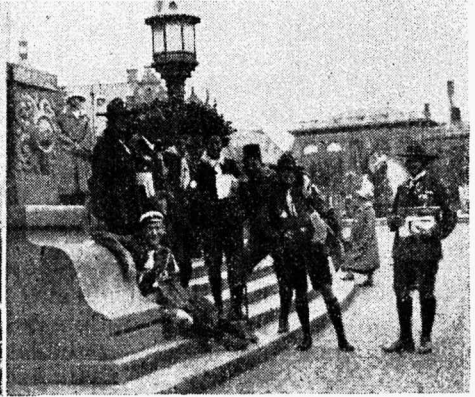
Õhtul oli ta lubanud tulele tulla. Daanlased valmistasid juba ühe kena toorest puust tugitooli ja katsid selle pühvli nahkadega. Kuid ta ei tulnud — ta oli haige ja väsinud. Siiski viibis sääl Mr. H. Martin (rahvusvahelise büroo direktor) Baden-Powelli pojaga. See oli unustamatu lõkketuli. Viimane kord, mil kõik veel koos olid. Ei enam ettekandeid, vaid ainult üldised laulud, Martini ja teiste tähtsate isikute kõned. „Sven-Spejder'i“ — lõkketule juhi austamine ja siis iga keele demonstreerimine. Ka mina pidin eesti keeles nimetama: „Igapäev üks häätegu“. Ja siis oli lõpp meie lõbusatele õhtutele.

Kuninga paraad. 17. augusti hommikul kogusime veel korra kõik Ermelundeni metsas ühele lagedale väljale kuninga jahilossi juure. Ka kuningas tahtis meid näha. Pea ilmus ta. Seisime kõik jälle tähestiku järgi. Vihma sadas, kuid olime rõõmsad. Iga juht, iga tublim skout sai tema käepigistuse. Igale ühele leidis ka tema mõne sõbraliku sõna. Ka Baden-Powell ja terve Daani ministerkond oli temaga. Rahvushõiskega tervitati teda, Jamboree patrooni (vastutajad). Siis oli aga lõpp. Vihmakuubedes ja tumeda taeva all läksime laagri, kogusime asjad kokku, jätsime jumalaga paljud sõbrad ja siis linna.

Vahepääl jagati veel daanlaste poolt igale võitjale auhinnad välja Hellerupi hüpodroomil. Baden-Powell ise viibis sääl ja surus igatühe

Eesti esitajad enne ärasõitu Tallinnast a.-l. „Sakala“l.

Eesti ja Egiptuse esitajad Kopenhaageni raekoja esise trepil.

kätt. Daani seltskond oli palju annetanud, vast üleliiga. Kenad, kõrgeväärtuslised vapid, vaasid, pokaalid, peekrid, portselaan-haruldused langesid osaks võitjatele. „Kuid mitte uhke olla nende pääle, mitte auhinnana võtta neid asju, vaid daanlase sõbralikkuse tundemärgina“, need olid Baden-Powelli viimased sõnad tervele skoutide hulga. „Ja nüüd õelge veel oma daanlastele „mange tak“ (suur tänu) ja püüdke neile järgneval nädalal igapidi häädmeelt teha“.

Teine Jamboree nädal. Väsimatud daanlased teadsid, et üle ilma ei maksa kokku tulla nii lühikese aja pääle. Teiseks nädalaks mahutati kõik väljamaalased (neid oli aga 4.000) Daani perekondadesse. Daanlaste sõbralikkus oli otsatu.

Terve nädala jooksul näidati skoutidele Daani kenamaid kohti, tööstust ja kaubandust. Kuna kongress just sel ajal peeti, siis ei saanud ühestki neist osa võtta. Tean ainult, et sääl daanlaste võõrastevastuvõtlikkus end kõige paremini ilmutas. Igalpool kostitati tervet väljamaalaste hulka kõige sõbralikumalt. Maalinnades anti sellele 4.000-pealisele hulgaie einet — kõik maksuta. Ka korterisse võtjad

tegid oma kõige paremat. Mind võttis korterisse meie säälnu konsul, h-ra Jacobsen, kus elasin kõige paremat elu kaks nädalat.

Skoudi-õhtu Tivolis. Ka teisel nädalal linnasviibijatele korraldati kokkusaamise võimalus nädala lõpul Kopenhaageni rahva lõbususkohas „Tivolis“. Kõik seati sisse eriti skoutide jaoks. Parki valgustas suurepärane ilutulestik. Väikesed elektripirnid tungisid iga puu oksast ja iga kaljuprao vahelt läbi. Toredad, samuti pirnidega kaunistatud hooned särasid nagu kalliskivid. Igalepoole võis sisseastuda. Ühes kohas asus restoraan, teises kuke-laskmine, loteriid, rõngaviskamised, kõiksugu kauplused ja palju muid lõbustusi, mille kirjeldamine ruumipuudusel võimata. Vabaõhu teatris ja pantomiini etendustel toimisid skoudid oma laagriprogrammiga. Ka kopenhaagenlastele anti võimalus veelkord skoutide tegevust vaadata. Skoudi orkester samas tõrvikute valgusel ringi. Lõppude lõpp koosnes aga toredast tulevärgist. Esmalt hakkas end keerutama üks rakett, pildudes tule-sädemeid. Temast süütsid sümmeetriliselt teised. Need keerlesid vahetpidamata, heitsid enesest väikseid raketta ja paukusid tublisti. Orkester tegi ka müra juure. Veel enam võttis asi hoogu ja viieteistkümnel minutil oli näha selge tulemeri taeva all. Nagu ilmasõjas kõmasid suurtükid, nii paukusid siin raketid. Veel üks kõrvulukustav pauk ja siis tuli lõpp. Kõigiga jätsime jumalaga.

Lõpp. Kongress oli ka möödas ja igaüks hakkas jälle kihutama kojupoole. Kuid mitte sarnasena, nagu ta siia tuli, vaid südamega täis vaimustust ja usku skoutluse kõigeparemasse kindlusesse ja edusse ning lootuses kord ometi saavutada üleilmset rahu.

Skm. H. Paalmann.

Mõned arvud II üleilmsest Jamboreest 1924.

	VÖISTLUSED		O S A V Ö T J A D			
	Punktide arv	Saadud koht	Võistlusrühm	Külastajate rühm	Hundi-poegade rühm	Saadukute arv
Ameerika	181	1	52	9	—	5
Daani	116 ¹⁾	—	52	1549	119	6
Eesti	—	—	—	—	—	4
Inglismaa	172	2	52	1310	134	6
Leedu	—	—	—	37	—	6
Läti	—	—	—	26	—	6
Norra	158	4	26	12	—	3
Poola	155	5	52	57	—	6
Rootsi	—	—	—	162	—	6
Soome	31 ²⁾	—	2	19	—	6
Ungari	166	3	52	69	—	4

¹⁾ Osaline osavõtt väljaspool võistlust. ²⁾ Võistluse ujumises ja sõudmistes.

Võitja kõieveos: Daani.

Üleilmne Guideide Konverents ja laager Inglismaal

16.—22. juulini 1924. a.

Läinud suvel peeti kaheaastase vaheaja järele ära üleilmne guideide juhtide konverents, kuhu 36 riigi esitajad olid ilmunud. Konverents oli Lõuna-Inglismaal Foxlease mõisas, kus juba teist aastat Inglise guideide õpelaager asub. Üheaegselt konverentsiga oli korraldatud rahvusvaheline laager noortele enestele, kuhu 1000 guidei ümber kõikidelt ilmakaartelt kokku oli tulnud. Laagris viibis ka Latviast 10 guidei ühes juhatajaga. Kahjuks ei olnud Eesti guideidest kedagilaagris, kuna nende ridade kirjutaja Eesti guideide esitajana konverentsil viibis.

Laagri kohale jõudes avanes vaatlejale imeilus pilt: suures pargis toredate põliste puude all rohelisel murul seisid mitmedkümnend valged telgid. Guideid omades ilusates korralikkudes vormides askeldasid nende vahel: jookstes murul, signaliseerides üksteisele jne. — oli see üks õnnelik pere. Korrapidamise hõlbustamiseks oli suur laager jaotatud vähemateks üksusteks 4—5 telki igasühes, telkides 4—5 guidei oma „kapteni“ juhatusel. Need väikesed laagrid olid täielikult iseseisvad üksused, toidugi valmistasid nad ise oma perele. Kõik tööd tehti guideide eneste poolt, milleks nad töösalkadesse olid jaotatud, igaüks erilise ülesandega teatud päevaks. Niisuguse korra tõttu oli see guideidele täielikuks õpelaagriks. Pääle muu: rahvused olid viimse võimaluseni segi paisatud, et guideidel rohkem tuleks teistega kokkupuutuda ja sunniks neid mõtteid vahetama.

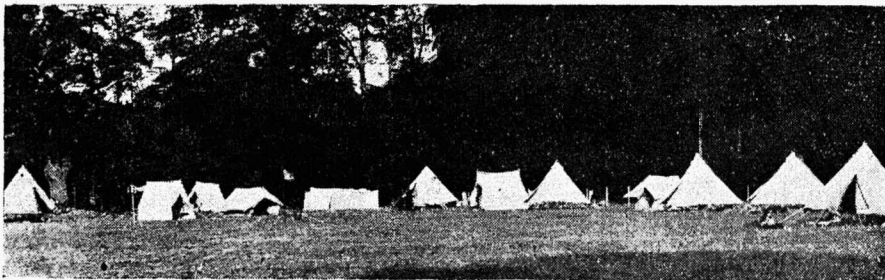
Päeva kava oli laagris umbes järgmine: kell 10 oli lipu tõstmine, millest kogu laager ja konverents osa võttis, selle järele väike palve laagri tule platsil, siis töö salkades, guideharjutused, õppused ja mängud. Pääle lõunat oli kõigil 1 tund puhkust, siis autosõidud lähemasse ümbrusesse ja k. 5—7 suurel lagedal platsil ettekanded guideide poolt. Siin demonstreeriti guidei tegevust, nagu see kusagil maal on välja arenenud. Siin tutvustati ka oma rahva iseloomu ja elu: lauldi rahvalaulusid, esineti rahva riietes ja tantsiti rahvatantse. Need õhtupoolded kogumised, samuti õhtused laagrituled, kus umbes sama kava jätkati, olid kõige huvitavamad osad laagriajast. Inglismaa väga muutlik ilm ja sagedased vihma valingud tikkusid küll nii mõndagi asja nurja ajama ja hääd meeolelu rikkuma, kuid „guide naeratab kui valus ja vilistab kui raske.“ Oli juhtumisi, kus vesi nõlvakuid mööda telkidesse tungis ja guideid säält välja „uhtis,“ kuid telgid ise olid veekindlad ja tuju oli häa.

Avamiskõne konverentsil pidas skoutluse-guideluse vaimline isa Sir Robert Baden-Powell. Ta rääkis praegustest rasketest elutingimistest, mis viimse ilmasõja tõttu on tekkinud. Oodatud üldise rahu asemel kiskleb praegu veel rohkem rahvaid, kui enne ilmasõda. Kõik mõtlevad omakasu pääle, üldnähtus on klasside ja erakondade võitlused. Kellegil ei tule meele häätatlikkus ja teiste aitamine. Siin tuleb sammusi astuda meil, guideluse juhtidel. Sõda on näidanud, et naised võivad vastutust kanda, et nad suudavad kõrvuti mees-

tega tööd teha. Ühiskonna tööst järjest rohkem osa võttes, võivad naised olla meestele nõuandjateks. Nende mõju on maksev poegade elus ja iseloomus, nad on siin tõsisteks juhtiteks, „guideideks“ sõna otsekohehes mõttes. Sellepärast peavad guideide liikumise juhid püüdma täita aukusid, mis harilik kooliharidus tühjaks jätab, ja meie tütarlapsi nii kasvatama, et neist igaüks tõsiseks häätahtlikkuse ja teisteaitamise eeskujuks võiks olla. Nii oleks kokkuvõttes avamiskõne.

Konverentsil peeti hulk kasvatusteaduslise sisuga referaate, käsitades guideluse kasvatusemetoode ja selle abinõusid. Refererisid peaaegu iga maa esitajad, endiste konverentsi vastandina, kus pääsjalikult inglased esiplaanil olid.

Ühel, n. n. lahtisel koosolekul, kus igaüks võis küsimustega esineda, võeti kõne alla guideide kaitsja ja guide-lipu küsimus. Guideide kaitsjaks esitati Poola esitaja poolt Orleani neitsi, kuna skoutide Püha Jüriga guideidel midagi ühist ei ole. Ettepanek tunnistati vastuvõtmatuks. Guidelipu küsimus jäetakse lõpulikuks otsustamiseks järgmisele konverentsile. Küsimuse harutusel tehti ettepanek sarnase ühise lipu

Foxlease'i guideide laagri ülevaade.

kujuna laagrituli võtta. Lipu tarvituselevõtmine tunnistati soovitavaks. Guideide vahetus, pääsjalikult laagrites, tunnistati tarvilikuks. Mõned, nagu Poola, on sellega juba algust teinud. Eesti guideid oli sinna ka kutsutud, kuid majanduslised põhjused ei ole lasknud seda läbi viia. Eelolevaks suvekski on Poolalt samane kutse, ja Prantsusmaa avaldas ka soovi sarnast vahetust teha. Peaksime katsuma sinna mõndagi guidei saata, samuti Eestis vastu võtta.

Jõuab kätte viimane konverentsi ja laagri päev. On märgata erilist ärevust. Siin ja sääl võetakse telke maha, korjatakse autograafisid ja aadresse, pigistatakse sõbralikult kätt. Üks auto teise järele vuriseb minema, guidee jaamadesse sõidutades. Kõik sünnib ette-kavatsetud plaani järele ja kusagil ei tule eksitust ette. Laagri plats jääb varsti tühjaks, kuid sõprused ja sidemed, mis loodud, kestavad edasi. See oli esimene sarnane laager guideluse asutamisest saadik, kuid ta ei jää viimaseks. Ja ma tahaks kindlasti loota, et järgmisest üleilmsest laagrist ka meie tublid Eesti guideid osa võtavad.

✱ E. Hünerson.

„Maruse Voolu” kangelane.

Lefti Karlton seisis väikese raudteejaama perronil, surudes kavhatanud nägu telegrahvi kontori akna vastu, tähelepanelikult telegrahviaparaadi tiksumist kuulatahes. Järsku naeratas ta, huuled liikusid tasa, tõlkides pikki ja lühikesi tiksumisi sõnadeks.

Kolm kuud tagasi kaotas ta oma isa. Jäädes täitsa üksinda, püüdis Lefti Karlton kõige jõuga midagi õppida, mis võiks temale ülespidamist anda. Oma energilisuse tõttu hakkas ta meeldima Ted Millerile, T. raudteejaama telegrahvistile. Kuu aja eest hakkas see Leftile õpetama telegrahviga ümberkäimist. Nähes nüüd Leftit perronil kutsus Miller poisi sisse. Vaevalt oli Lefti kuulnud kutset, kui tema kõrvale ilmus kõrge koer lühikese saba ja kollase pika karvaga. „Läheme, Pondu!” — Kuuldes oma nime liputas koer saba ja järgnes Leftile kontori.

Miller naeratas lahkelt nende sisseastudes.

„Tere, Lefti. Istu! Väga hää, et sa tulid. Miks sa seisid ja külmetasid perronil? Tule alati siia sisse. Aga mis see sul on?” Miller näitas märgile, mis poisi varuka pääle oli kinnitatud. „See on minu skoudi märk. Mina tegin katse juba enne isa surma, kuid nüüd sain märgi. Ma mõtlesin, et nad mind nüüd enam ei jäta rühma, kuid jätsid. Ja tahavad mind aidata, kuid olen juba viisteist aastat vana ja pean endale ise ülalpidamist muretsema. Proua Patrik on ka väga lahke minu vastu. Ta räägib, et mina võin endiselt elada tema juures ja käia koolis, nagu varemaltki, kui minu isa elas ja maksis selle eest. Kuid ma ei taha seda! Minu vanaduses võib juba omale leiba teenida.“

Miller sai sellest aru, olles kogenenud inimene.

„Istu siia, ma kuulan, kuidas sa telegrahveerid,” ütles tema. „Ma vaatan, kas sa hästi harjutasid vanal aparaadil, mille ma sinule tarvitada andsin.“

Rõõmu ilme väljendus poisi näos telegrahvist sõnade järele. Ta istus ruttu laua juure, kus seisis tagavara aparaat. Käsi hakkas nupust kinni ja selleni vaikiv aparaat rääkis, tehes punkte ja jooni.

„Väga hästi!” hüüdis Miller. „Tubli poiss, tööta nii edasi ja sinust saab üks esimese klassi telegrahvist. Ma räägin sinu üle meie ülemaga, niipea kui ta siia sõidab. Kas tahad veel harjutada?”

Poiss vaatas jaama kella pääle. Kell oli viis.

„Ma harjutaksin väga hää meelega,” ütles poiss kaheldes, — kuid... mul on vaja olla Beni mõisas kell kuus. Kuulsin, et John Benile on vaja poissi, kes aitaks piima hommikul laiali kanda, ja mina võiksin seda tööd teha. Kuid õelge, h-ra Miller, kas see aparaat juba ammu on liinil?”

Ta näitas aparaadi pääle, millega oli töötanud.

See aparaat on ühendatud uue elektri- jaamaga „Punases Kuristikus.“ Selle juhe võib olla telegrahveerimiseks ehk telefoneerimiseks. Kuid sa vahest ootaksid natukene? Äge vihmasadu on tulekul!”

„Mõisani on viis versta, h-ra Miller, kui ma ootaksin, siis jään hiljaks. Ent ärge muretsege, mina vihma [ei karda. Läheme, Pondu!”

Mõne minuti seisis Ted Miller akna juures vaadates, kuidas poisi kõhn kogu kaugenes teel, mis viis alla orgu. „Vae-seke!” mõttes endamisi. „Ei isa ega ema! Üksi laias ilmas!”

* * *

Lefti ei mõelnud küll sellest. Tema mõtted olid seotud ainult sellega, kuidas saada tööd. Oli märtsi lõpp. Kui ta saaks mõisas tööd suveni. Aga suvel vahest saab ametisse telegrahvi. Sarnaselt mõtiskeledes, sammus ta energiliselt porist teed mööda, tähelepanemata jättes taevast koonduvad sünged pilved, ja tuule, mis ähvardas tormiks muutuda.

Tee, kus ta sammus, väanles kord hambuliste kaljurahnude, kord kõrgete kallaste, kord mahajäetud kaevanduste vahel. Paljudes kohtades mäekülgedel oli maa täitsa pudruks muutunud — vihmade tagajärg, mida vahetpidamata kolm päeva sadanud.

Lefti oli nii mõtetes sammunud umbes pool tundi ja peatas alles sügava kuristiku — „Punase Kuristiku“ — alguses. Selle põhjas kohises ja mustas vahutav jõgi — „Marune Vool.“ Üle kuristikurippusraudne sild. Siit oli minna veel kaks miili, kuid sadas ägedat vihma, sellepärast otsustas Lefti peatuda lahtiolevas kuuris, mitte kaugel kuristikust, kutsudes ka koera vihmavarju.

Teisel pool kuristikku võis näha suuri raudposte elektri juhedega, kus voolas 60.000 voldilise pingega vahelduv vool.

Need tulid hiigla elektri jõujaamast, mis asetus 10 miili lõuna poole, „Punases Kuristikus.“

Kuuri ees seisid puupostid kahe telegrahvi ja kahe telefoni liiniga. Kaks neist olid otseühenduseks elektri jaamast T. raudtee jaamaga, teised kaks olid liinide enuste jaoks. Nendele oli teel teatavate vahede järele asetatud telefoni aparaadid, selleks tulpadel kinnitatud kastides. Nende kaudu võisid töölised liine korraldades ühenduses olla keskjaamaga.

Üks sarnastest kastidest asetses tulba tipus, mis seisis mõnisada sammu eemal kuurist, kus varjus viibisid Lefti oma kaaslasega.

Poiss tuletas meele seda aega, kui siin ehitati liine. See oli pool aastat tagasi. Palju huvitavaid tunde saatis ta siin mööda jälgides tööd ja üle külvates küsimustega töölisi elektri juhede ja telegrahvi liinide asjus. Nüüd liikus elekter neid juhesid mööda. „Maruse Voolu“ veed panid liikuma hiiglamasinad, sünnitades elektrivoolu, ja kaugemal asuvates linnades ja asulates valgustas sama elekter maju, pani liikuma trammi ja vabrikute masinaid.

Need kenad mõtemõlgutused oleks võinud ei tea kui kaua kesta, kui mitte järsk tuulehoog ei oleks poissi paisanud kuuri põhja.

Pondu värises hirmu pärast. Ja ka Leftil ei olnud väga mugav. Tema lootis jõuda mõisa kella kuueks, aga nüüd juba hämardus, sadu aga ei tahtnudki mööda minna. Ta põristas niisuguse jõuga vastu kuuri katust, et näis nagu ei suudakski see varju anda. Kuur hakkaski juba kõikuma ja ragisema vihma valingu ja tuule mõjul. Pondu oli hirmust nurka pugenud ja hulus sääl kaeblikult. Samal momendil kuuldus kuristikust kõrvulukustav ratsatus ja hele valgus pimestas Leftit.

Ta hüppas kuurist välja tee päälle.

Silla teraspostide vahel helendas mingisugune imelik suur sinikas tulekera, susisedes, vilistades, praksudes. Lefti taipas kohe asja seisukorda. Vihma valingud viimaste päevadejooksul nähtavasti uuristasid maa teisel pool kaldal olevate postide-tornide tsementaluste alt ja mõlemad tornid, mis hoidsid üleval elektri juhesid, olid vajunud kuristikku poole. Üks juhedest vajus seega silla terasest toe lähedusesse, mis talle maatühenduse andis.

Iga kahe-kolme minuti tagant hõljus traat tuule mõjul vastu silda, mille tagajärjeks oli uus elektri säde. Minutid seisis Lefti, vaimustatud selle fantastilise vaatega, kuid juba järgneval hetkel tuli te-

male pähe mõtte, et traadid võivad veel allapoole laskuda ja muuta silda ülekäijatele surmaks. Sest ta teadis, et nii suure pingega voolu juhede ligidus on kardetav, iseäranis aga märja ajaga.

Siis tuli Leftile meelde telefoni kast posti otsas. Ta jooksis posti juure, mille kõrgus üle kahekümne jala oli. Post asetus jõe järsul kaldal, olles varustatud raudkonksudega ronimiseks. Pääle nelja asjatu katse sai Lefti esimese konksu pääle; säält ronis, kogu oma jõudu pingutades, ülespoole. See oli raske — ronida posti otsa, kuna külm vihm sajab vastu nägu ja tungib riietest läbi. Kuid Lefti jatkas kangekaelselt ronimist, ja lõppude lõpuks jõudis väikse platvormini, just kasti alla.

Kogu tema tähelepanu oli täielikult köidetud ronimisega, ja ta ei märganudki, et tema raskus sundis posti kalduma jõe sihis, vihmast õnnestatud kaldas tuge mitte leides. All hüplesid metsikud „Maruse Voolu“ veed, tormates üle kaljurahnude ja suurte kivide, karates, vahutades, pildukes veepiiskasid.

Lefti tõmbas telefoni kasti roostetanud ketti, kui teda jälle valgustas elektri säde sillalt. Ehmatuses laskis lahti keti, kuid kohe püüdis selle uuesti kinni ja tõmbas kõigest jõust.

Üks andis järele.

Võttes telefoni toru konksult, surus selle kõrva juure, hirmuga mõeldes, kas mitte torm ei katkestanud ühendust. Sekundid ärevat ootust, siis:

„Allo! Kes räägib?“ kuuldus tasane hääl telefonis.

„Juhed on ühenduses „Maruse Voolu“ sillaga!“ karjus Lefti. — „Räägin posti otsast...“

Sääl värises post, kaldus vasakule ja lendas ühes alusega jõkke, kus toetus otsaga kivi pääle.

Lefti, uimastatud hoobist pähe, laskis käed lahti. Tal ei oleks pääsmist olnud, kuna kiire vesi teda kivide vahel tükki-deks oleks lõhkunud. Kuid Lefti ei kukkunud vette, vaid jäi kuube pidi ühe raudkonksu otsa rippuma. Nii ripus meele-märkuseta olekus, kõikudes veepiskadest ülekülvatud, pooleniste lamades telefoni-postil — iga minut jõkke langeda võides.

Ta ei teadnud, kas keskjaamas kuuldi ja saadi aru tema teadaannet.

Ta ei teadnud, et töölised juba ruttavad õnnetuse kohale. Tugev elektrijaama auto lendas noolena silla sihis, hüppeid tehes maantee kividel ja pritsides laiali veeloigud teel.

Laternad vilkusid pimedas. Juba peatab ta silla juures, töölisi maha lastes. Sää! langes tugeva kümniku käes oleva laterna valgus jõeslamavale telefoni postile. Kaldal näis märg koer haledasti huluvat, kuna väike poiss kõikus vete möllu kohal. Ühest vaatest oli kümnikule küllalt, et aru saada asja seisukorrast.

„Ruttu nõõri!“ hõiskas ta. „Kui poiss jõkke kukub, on ta kadunud!“

Kolm inimest jooksid üle jõe ja mõni silmapilk hiljem sammus tugev kümnik, kõvasti ümberkõidetud jämeda nõõriga metsikus jões rutates appi surmasuus viibivale poissile.

Ta jõudis parajaks ajaks. Veel sekund ja kuub oleks rebenenud, poissi langeda lastes. Kuid juba oli ta oma päästja tugevates kätes ja neid mõlemaid kisti välja kaldale.

Poiss määsiti sooja linasse ja paigutati ühes Ponduga autosse. Kümnik istus sinnasamasse, kuna juht mootori käima pani ja elektriiaama sihis juhtis.

Poiss asetati juhataja korterisse. Ta ei olnud veel meelemärgkusele tulnud. Juuretoodud arstil oli temaga tervet neli tundi tegemist, enne kui ta väheseid elumärke avaldama hakkas. Sellest minutist kuni poole ööni viskles ta voodis ja sonis.

Juhataja Banks teadis Leftist ainult niipalju, et see oli skout, kellenä ja Leftit näinud oli, olles huvitatud skoutlusest.

Tal oli nüüd pikem jutt Milleriga telefoni teel.

Pääle selle rääkis veel naisega mitte lühema jutu, kuna Lefti ikka veel sonis ja rääkis arusaamatut. Mrs. Banks'i voodi juure astudes ja ta jaheda käe laskudes Lefti otsaesisele, naeratas vaene poiss,

lõpetas sonimise ja uinus. Pondu aga lamas ta voodi kõrval põrandal vaibal.

* * *

Järgmisel hommikul ärkas Lefti tundmatus toas, mille suured aknad olid jõe-poolsel küljel. Eilne vihmavaling oli vahetunud sooja päikese paistega.

Poiss hõõrus silmi, siis langes ta pilk Pondule.

„Kus me oleme, Pondu?“ hõikas ta.

Pondu aga hüppas toas rõõmsasti haukudes ringi, nagu oleks tahtnud oma peremehega nalja heita.

„No, kuidas elad, mu poiss?“ kostis teisel pool rõõmus hääl.

Ümber vaadates nägi Lefti juhataja Banksi rõõmust nägu. See jutustas talle mis sündinud pääle posti kukkumist.

„Su julge tegu päästis meid suurtest kahjudest,“ lõpetas juhataja oma jutustuse. „Tänu sulle, kestis voolu katkestamine ainult pool tundi. Ma rääkisin su üle mr. Milleriga, ja otsustades selle järele pakkun sulle telefonisti kohta. Sa saad kaks-kümmend dollarit kuus ja prii ülespidamise. Pääle selle võid õppida telegrahvi asjandust ja käia koolis.“

Vastuse pidi Lefti andma juba mrs. Banksile, kes vahepeäl oma mehe asemele oli ilmunud.

„Jääd sa meie juure elama?“ küsis ta Leftilt, lahkesti naeratades.

„Aga Pondu? Kas ta võib ka siia jääda?“ küsis Lefti mõeldes oma sõpra ja seltsilist.

„Ja muidugi, ta jääb sinuga.“

Ja Pondu nagu hääkskiites seda plaani sirutas omad esimesed käpad voodi servale, haukudes rõõmsalt.

Tõlkinud Master Ass.

Eesti Skoutide Maleva Peavanema Päevakäsk Skoutidele Vabariigi seitsmendal aastapäeval.

Tallinnas, 24. veebr. 1925.

§ 1.

Eestimaa, mu isamaa, kuis mul armas oled sa!

Kui Eesti skouidid Emapäeval, 1. detsembril läinud aastal rõõmsal meelele neid oma hümni sõnu laulsid, sirutasid meie armsa kodumaa vastased oma mõrtsukakäed välja paljude ustavate Eesti kodanikkude elu, Eesti rahva vabaduse ja Eesti riigi iseseisvuse järele. Kohusetruude kodukaitsjate valveloleku ja mehise vastuhakkamise abil aeti Eesti vaenlaste inetu nõu nurja, missuguse teate terve Eesti

rahvas suure rahuldustundega vastu võttis, sest

Eestimaa, su mehemeel pole mitte surunud veel!

Ei ole Eesti skoutidel kõrgemat eesmärki ega ülemat püüet, mis käesoleval Vabariigi aastapäeval neid vaimustaks, kui kasvada tublikeks Eesti kodanikkudeks, kelle elu juhtmõtteks on Eesti skouidi hümni lõpusõnad:

Truuks jääme isamaale viimise vere tilgani!

Eesti skoudid, kodukaitsmiseks olge valmis!

§ 2.

Kõigil skoutidel, kes kaitseliitlase nõuetele vastavad, on lubatud kaitseliidus teenida, mille juures skouidi vormiriiet mitte ei tule tarvitada.

§ 3.

Kinnitan Valga Skouidi Sõprade Ühingu hoolet tegutseva „Valga Skoutide Maleva“, mis Päästaabi poolt põhimääruslikult registreeritud.

Valga Skoutide Maleva vanemaks kinnitan kolonell Roska, tema abiks kapten Jackunovitschi.

§ 4.

Võru Skoutide Maleva vanemaks kinnitan inseneer P. Mägi, tema abiks J. Piigerti.

§ 5.

Kinnitan Päästaabi poolt registreeritud iseseisvad skoutide rühmad Paides, Vändras ja Jõhvis.

§ 6.

Panen kõigile skoutliste organisatsioonide juhtidele südame päale Jüripäevaks tehtavate nimetuste, ülenduste ja annetamiste jaoks ettepanekutega esineda niihästi skoutide ja hundipoegade, kui ka vanemate ja sõprade kohta hiljemalt 1. aprilliks.

Ettepanekud olgu iga isiku kohta üksikajalikumalt põhjendatud.

Peavanem: **N. Kann.**

III Üleriikline Eesti Skoutide kongress

5—6. IV. 25. Tartus, H. Treffneri asut. gümn. ruumides.

Päevakord:*)

I koosolek 5. IV. kell 11—14.

- 1) Avamine ja kongressi juhatuse valimine.
- 2) Tervitused.
- 3) Mandaat komisjoni ja häälte lugejate valimine.
- 4) Päevakorra vastuvõtmine.
- 5) Kongressi kodukorra vastuvõtmine.
- 6) Aruanded: Eesti Sk. Maleva Päästaabilt, Skouidi Sõprade Liidult, Skoutmasterite Kogult, Ajakiri „Eesti Skoudilt“, Akadeemiliselt Sk. Seltsilt, Sk. Kirjastus-Ühisuselt, O.Ü. „Skoudilt“, Üksikutelt Malevatelt.

II koosolek 5. IV. kell 16—20.

- 7) Mandaat komisjoni aruanne.
 - 8) Referaat — Skoutluse kasvatusline tähtsus — skm. E. Jõgi.
 - 9) „ — Skouidid ja teised noorsoo organisatsioonid —
- A. Kasak.
- 10) Referaat — Hundipojad. — H. Hamer.
 - 11) „ — Skouidi erialad. — n.-skm. J. Lepp.
 - 12) „ — Skoutlised pidustused välismail — skm. H. Paalman.
- Kell 20—23: Mängud.

III koosolek 6. IV., kell 10—13.

- 13) Referaat — Vormiriiete kandmine sk. vanematel sõpradel — Päästaabi Ülem J. Hünerson.
- 14) Referaat — Eesti Skoutide Jamboree — skm. J. Kõks.
- 15) „ — Rover-skouidid Eestis — skm. V. Sirgo.
- 16) „ — Skouidi raudsed säädused — n.-skm. E. Peetsu.
- 17) „ — Skoutlus ja kool — skm. V. Grimm.

*) Kongressi korraldava toimkonna ettepanek.

IV koosolek 6. IV. kell 16—18.

- 18) Referaat — Skoudid ja Noorseppad — skm. J. Elken.
 19) „ — „Eesti Skout“ — skm. J. Tederson.
 20) „ — Meriskoudid — n.-skm. A. Tari.
 21) „ — Skoutlaagrid praegustes oludes — n.-skm. H. Roos.
 Kella 18—20 teelauas, 20—23 mängud.

Osavõtjad:

Täisõiguslised liikmed: kõik Päästaabi liikmed, Skoudi Sõprade Liidu juhatus, Skoudi sõprade Seltside juhatused, kõik noorem-skoutmasterid ja scoutmasterid, Malevate staabid, Rühmade ja karjade vanemad ja jäälükud, ja iga 20 skoudi päält rühma üldkoosolekul valitud 1 esitaja.

Täisõiguslised liikmed peavad lunastama kongressi liikmekaardi Mk. 25.— eest.

Sõnaõigusega liikmed: samad isikud guideide, noorseppade ja E. S. M. Päästaabi alla mittekuuluvate skoutide organisatsioonide poolt, pääle selle „Eesti Skoudi“ kaastöölised.

Üldiselt soovitakse kongressist osavõtmas näha suurt skoutide hulka. Sellepärast palub toimkond kõiki organisatsioone, kes kutset saanud ei ole, pöörata toimkonna poole (Tartu, Vallikraavi 19). Ka tuleb samasse pöörata kõiki järeleparimistega kongressi asjus.

Soovides skoutidele võimalust anda eksame käsikäes kongressiga sooritada, korraldatakse 7. IV. skoutliste eksamate vastuvõtmist.

Täpne kongressi kava saadetakse kõigile kätte märtsi keskpaiku.

Omis asjus.

Kaastöö järgmise nr. jaoks tuleb ärasaata hiljemalt 20. märtsiks. Nr. kavatsetakse välja anda II kongressi alguseks. Toimetus.

Ajakirja talitus palub kõiki abitalitusi saata hiljemalt 20. märtsiks aruannet oma tegevuse kohta. Aruandes peab märgitud olema, kui suur on abitalituse rahaline läbikäik olnud, palju nr. nr. on müüdnud, palju on müüa rühmades ja kauplustes, kas ja missuguseid ajakirja nr. on ladus.

Skoutmasterite kogu järjekorraline koosolek peeti 1 märtsil. Harutusel

oli II kongressi korraldamisega käsikäes käivad küsimused. Otsustati juure võtta veel mitmed referaadid. Ka scoutmasterite võimupiiride kindlaksmääramisega jõuti lõpule. Nende lõpulik maksmapanek sünnib edaspidi.

Valga Skoudi Sõprade Ühing pidas 5. veebruaril s. a. oma aasta pääkoosolekut.

Ühingu läinud aasta tegevuse ja kassa aruannetest selgus, et ühingul on läinud aastal 44 liiget olnud, kaks pääkoosolekut ja 10 juhatuse koosolekut peetud. Ühingu hoole alla on ülesandnud kohalised Skoutide ja Guideide Malevad 40 guideid, 53 skoudiga; loomisel on veel skoutrühmad Valga keskkooli juures. Guideide Maleva tegevus on vähe nõrgemaks saanud, kuna kohalised algkooli juhatused on noortel „Hellakestel“ osavõtmise tekeelanud, mida koosolek kui väga kü nähtust konstateeris. Noortele on muu

setud mõned nende kohased huvitavad raamatud lugemiseks ja skoutidele kerge spordi abinõud, nagu jalgpall, kettas, oda jne.

Rahaliselt on pidanud Ühing õige kokkuvõidlikult läbiajama. Sissetulekuid on olnud 10.970 mk., sellest ülejääki 2.781 mk.

Endine juhatus nägi palju vaeva skoutluse mõtte õhutamiseks mitte ükski vanemate inimeste, vaid ka õpilaste ja õpetajaskonna seas, kus suur protsent kõige visamatest vastuseisjatest oli, nähes skoutluses marurahvuslikku ja militaristlikku vaimu. Paaril korral korraldas juhatus üldkoosolekuid, kuhu kõnelejatena Päästaabist ja Akadeemilise Skoutide Seltsist esitajad kutsuti.

Uude juhatusse valiti: T. Grünberg (end.) J. Jackunovitsch (end.), preili L. Juske (uus), hrad Jõgi ja Loor (uued). Maleva vanemaks valiti kolonel Roska ja abiks kapten Jackunovitsch, Guideide maleva vanemaks prl. L. Juske (end.) ja abiks prl. Kangro (uus).

Skoudisõber.

Tartu guideide 5. rühm pühitses 1. märtsil oma neljandat aastapäeva. Rühm on asutatud 1920. a. lõpul. Praegu on rühmas 17 guidei, kes kõik T. T. Gümni õpilased. Rühma päälikuks on gd. H. Maiste, vanemaks pr. Rammul.

Valga guideid kavatsevad korraldada kursusi, kus õpetatakse guideilisi oskusi, võttes seda läbi vastavalt eksami kavade ulatusele.

Uus maleva staap Tartus. K. a. veebruaris valiti Tartu Skoutide Maleva uus staap järgmises koosseisus: Maleva päälikuks skm. J. Kõks, kes varemaltki

Malevat edukalt juhtinud, abideks stud. jur. Kasak ja II jsk. Kliimand, Maleva sekretäariks Elva rühma vanem A. Paal. Tartu skoudid loodavad, et uus juhatus suudab noori tegevusele õhutada, mis kindlasti häid tagajärgi annab.

Tartu Skout.

Skoudid Järva-Jaanis. L. a. Jaanipäeval asutas I. jsk. Gustav Männik Järva-Jaani skoutide rühma, mille päälikuks ta ise on. Rühm loeb enda liigeteks 22 poissi, kelledest 10 juba skoudi eksami annud. Suve jooksul korraldas rühm laagri ja mitmed rännakud. Algav koolitöö kiskus suurema osa skoute rühma tegevusest eemale, mis aga uuesti avaldub igal koolitöö vaheajal, mil skoudid koju sõidavad. — Rühmal ilmub oma shapirograhveeritud ajakiri „Järva Skoutide Lõkkejutud.“

Uued skoutide rühmad Valgas.

K. a. jaanuaris asutati Valga poeglaste keskkooli juure 2 uut skoutide rühma. On loota, et teised Valga koolid eeskujul sellest võtavad.

Skoudisõber.

Skoutlised kursused Võrus algasid veebruaril lõpul. Kursuste kavas on II ja I järgu eksami kavade käsitamine, kestvus oleks 30 õhtu ümber. Osa võtavad Maleva staabi, aukohtu, rühma staapide ja aukohtude liikmed ja salga päälikud. Kursustest võtavad osa ka guideide malevast vastavad isikud. Kursusi korraldades on eesmärgiks seatud skoute kiiremas korras täiendada ja nendest päälikuid kujundada. Kursuste korraldajad loodavad juhtisi saada ka väljaspoolt Võru.

Toila skoutide rühm on kaks aastat vana. Tal on selle aja kestes mõndagi läbielatud. Pea pääle asumist vaibus tegevus, väljaarvatud „Lõvi“ salgas. Mõõdu- nud sügisel algatati asja uuesti, nimetatud salga skoutide eestvõttel. Nii alati tegevust, õpiti signaliseerimist ja korraldati skoutnänge ilusas Oru pargis. — Rühma vanemaks on stud. jur. K. Otto. Rühm kuulub Narva skoutide malevasse.

A. G.

Põ

„Eesti Skoudi“ kogu aastaks hinnata

b igaüks, kes kolm aastatellimist vastu võtab ja need talitusele märgusõnaga „Kolm aastatellimist“ edasi saadab.